

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Cob/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613214538
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jamrišková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6613214538.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., členov senátu JUDr. Mariána Blahu a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu Stavebné bytové družstvo Filákov, so sídlom Kalinčiakova 8, 986 01 Filákov, IČO: 30 229 014, právne zast. JUDr. Martin Landl, advokát, M. Rázusa 47/4825, 984 01 Lučenec proti žalovanému Spoločenstvo vlastníkov bytov Námestie Slobody, so sídlom Námestie Slobody 764/24, 986 01 Filákov, IČO: 37 948 989, právne zast. JUDr. Renáta Endrődiová, advokátka, Dr. Herza 26, 984 01 Lučenec o zaplatenie 34.693,56 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Okresného súdu Lučenec č. k. 13Cb/10/2014-189 zo dňa 6. augusta 2020 takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č. k. 13Cb/10/2014-189 zo dňa 6. augusta 2020 **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 34.693,56 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 11.774,72 Eur od 16.02.2012 do zaplatenia, 9 % zo sumy 7.626,78 Eur od 01.03.2012 do zaplatenia, 9 % zo sumy 2.167,85 Eur od 15.12.2011 do zaplatenia, 9 % zo sumy 12.520,44 Eur od 15.01.2012 do zaplatenia, 9 % zo sumy 411,85 Eur od 13.03.2012 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo výroku II. rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v celosti, vo výške ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vyšším súdnym úradníkom, v lehote troch od právoplatnosti tohto uznesenia.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si žalobou zo dňa 08.08.2012 v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod pôvodnou sp. zn. 13Cb/10/2014 uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie sumy 19.401,50 Eur, pričom uviedol, že so žalovaným uzatvoril Zmluvu o dodávke tepla č. 01/2012 dňa 23.12.2011, žalovaný za riadne a včas poskytnuté služby neuhradil faktúry č. 1201087 splatnú dňa 15.02.2012 na sumu 11.774,72 Eur a č. 1202245 splatnú dňa 29.02.2012 na sumu 7.626,78 Eur a žalobcovi tak vznikol nárok aj na úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 11.774,72 Eur od 16.02.2012 do zaplatenia a vo výške 9 % zo sumy 7.626,78 Eur od 01.03.2012 do zaplatenia

3. Žalobca si žalobou zo dňa 08.08.2012 v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod pôvodnou sp. zn. 13Cb/11/2014 uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie sumy 15.292,06 Eur, pričom uviedol, že so žalovaným uzatvoril Zmluvu o dodávke tepla č. 01/2011 dňa 21.12.2010, žalovaný za riadne a včas poskytnuté služby neuhradil faktúry č. 1111608 splatnú dňa 15.12.2011 na sumu 2.167,85 Eur,

č. 1112624 splatnú dňa 15.01.2012 na sumu 12.520,44 Eur, č. 1203289 splatnú dňa 13.03.2012 na sumu 411,85 Eur a faktúru č. 1111604 splatnú dňa 15.12.2011 na sumu 7.610,90 Eur uhradil po lehote splatnosti, a to dňa 10.04.2012 sumu 1.610,90 Eur, dňa 20.04.2012 sumu 2.000,- Eur, dňa 05.06.2012 sumu 2.000,- Eur a dňa 06.07.2012 sumu 2.000,- Eur a žalobcovi tak vznikol nárok aj na úroky z omeškania vo výške 9 % zo sumy 2.167,85 Eur od 15.12.2011 do zaplatenia, vo výške 9 % zo sumy 12.520,44 Eur od 15.01.2012 do zaplatenia a vo výške 9 % zo sumy 411,85 Eur od 13.03.2012 do zaplatenia, ako aj právo na úrok z omeškania z faktúry, ktorá bola uhradená až po lehote splatnosti, a to vo výške 9 % zo sumy 7.610,90 Eur od 15.12.2011 do 09.04.2012, t.j. spolu za 116 dní omeškania v celkovej výške 217,69 Eur; vo výške 9 % zo sumy 6.000,- Eur od 11.04.2012 do 19.04.2012, t.j. spolu za 8 dní omeškania v celkovej výške 11,83 Eur; vo výške 9 % zo sumy 4.000,- Eur od 21.04.2012 do 04.06.2012, t.j. spolu za 44 dní omeškania v celkovej výške 43,39 Eur a vo výške 9 % zo sumy 2.000,- Eur od 06.06.2012 do 05.07.2012, t.j. spolu za 29 dní omeškania v celkovej výške 14,30 Eur,

4. Uznesením č.k. 13Cb/10/2011-61 zo dňa 17.03.2014 súd prvej inštancie spojil na spoločné konanie a rozhodnutie konania vedené pod sp. zn. 13Cb/10/2014 a sp. zn. 13Cb/11/2014 s tým, že ďalej budú vedené pod sp. zn. 13Cb/10/2014, a teda predmetom konania bolo spolu zaplatenie sumy 34.693,56 Eur s príslušenstvom.

5. Podľa súdu prvej inštancie uplatnené právo žalobcu bolo nesporným čo do právneho dôvodu ako aj výšky a spornou zostala otázka, či došlo k zániku pohľadávky žalobcu zápočtom, keďže žalovaný v konaní vzniesol niekoľko kompenzačných námietok, ktoré sa týkali pohľadávok titulom bezdôvodného obohatenia, a to pohľadávky vo výške 9.316,47 Eur za odber plynu, ktorý žalovaný nakupoval v roku 2010 priamo od SPP, pohľadávky spolu vo výške 11.449,77 Eur prijatím duplicitných platieb na úhradu faktúry č. 1103260 v sume 2.000,- Eur, č. 1104278 v sume 4.087,72 Eur, č. 1105292 v sume 2.315,82 Eur, č. 1106319 v sume 1.514,75 Eur a č. 1107406 v sume 1.531,48 Eur, teda spolu v sume 11.449,77 Eur a pohľadávky za užívanie kotolne za obdobie od 26.10.2012 do 26.10.2014 vo výške 11.957,52 Eur, za obdobie od 27.10.2014 do 27.03.2015 vo výške 2.491,15 Eur a za obdobie od marca 2015 do marca 2020 vo výške 23.915,04 Eur.

6. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v rámci obrany voči uplatnenému právu žalobcu žalovaný uviedol, že v roku 2010 nakupoval plyn priamo od SPP, za ktorý zaplatil sumu 107.113,15 Eur a žalobca prispel na nákup v roku 2010 len platbami vo výške 25.055,- Eur a 6.000,- Eur, pričom za roky 2010, 2011 a čiastočne aj rok 2012 vystavil žalobca žalovanému faktúry za spotrebu tepla tak, ako keby bol plyn dodával on. V započítacom prejave zo dňa 16.06.2014 žalovaný existenciu započítateľnej pohľadávky vo výške 9.316,47 Eur odobratím plynu žalobcom od žalovaného bez zmluvného vzťahu síce konštatuje, ale bez bližšej špecifikácie a konkretizácie, nie je zjavné kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo, keďže plyn nenakupoval jednorázovo, ale opakovane, teda ktorá platba v prospech SPP je tou pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia, ktorú voči pohľadávkam žalobcu započítava. Identifikácia započítateľnej pohľadávky je pritom dôležitá pre konštatovanie, ktorá pohľadávka započítaním zaniká. Preto podľa súdu prvej inštancie započítací prejav žalovaného zo dňa 16.06.2014 v rozsahu špecifikácie započítateľnej pohľadávky žalovaného vo výške 9.316,47 Eur nie je dostatočne určitý a žalovaný existenciu takejto pohľadávky nepreukázal.

7. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný preukázal existenciu započítateľnej pohľadávky vo výške 11.449,77 Eur titulom duplicitných platieb a v tejto časti započítací prejav žalovaného zo dňa 16.06.2014 bol dostatočne jasný a zrozumiteľný. Pokiaľ však ide o splatnosť tejto pohľadávky, súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2895/99, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Ncdo/5/2014 a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/1642/2006 uviedol, že splatnosť pohľadávky, ktorá vznikla titulom bezdôvodného obohatenia, nie je zákonom určená a keďže medzi stranami sporu nedošlo ani k dohode o splnení, je potom časom splnenia záväzku vydať bezdôvodné obohatenie prvý deň potom, kedy ten, na úkor koho bol získaný, požiada toho, kto bezdôvodné obohatenie je povinný vydať, o splnenie. Započítací prejav dlžníka, ktorým započítava svoju pohľadávku vzniknutú titulom bezdôvodného obohatenia voči veriteľovi, nemôže nahradiť predchádzajúcu výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia, na ktorú je viazaná splatnosť bezdôvodného obohatenia. Napriek skutočnosti, že súd prvej inštancie nemal pochybnosti o existencii bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu vo výške 11.449,77 Eur titulom duplicitných platieb, dospel k záveru, že takáto pohľadávka nie je spôsobilá na započítanie, pretože nenastala jej splatnosť. Podľa súdu prvej inštancie rovnako je tomu aj u pohľadávok, u ktorých síce konštatoval, že nie je dôvodné započítanie, pretože nebola preukázaná ich

existencia alebo započítanie nebolo dostatočne určité, avšak aj keby existencia týchto pohľadávok bola preukázaná, výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného preukázaná nebola. Výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia je obsiahnutá jedine v zápočte zo dňa 06.09.2011, a to na sumu 8.709,25 Eur, ale táto pohľadávka zanikla zápočtom v zmysle kompenzačnej námietky v odpore k platobnému rozkazu č.k. 13Rob/220/2011-24 zo dňa 22.09.2011. Žalovaný v podaní zo dňa 20.07.2012 urobenom v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 13Cb/99/2011 obsahovo poukazuje na písomnú výzvu zo dňa 26.05.2011 na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak žiadna takáto výzva súdu prvej inštancie doručená nebola a keďže žalobca popieral, že by vôbec bol na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzývaný, potom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalovaného na preukázanie takejto výzvy, k čomu nedošlo.

8. Vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia užívaním kotolne súd prvej inštancie poukázal na to, že je potrebné skúmať otázku kto z hľadiska hmotného práva je subjektom, ktorý bezdôvodné obohatenie získal a kto je subjektom na úkor koho bolo takéto bezdôvodné obohatenie získané. Žalovaný tvrdil, že predmetný priestor kotolne nie je nebytovým priestorom, poukazujúc na rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č.k. 8C/23/2009-648, ktorým bola žaloba Stavebného bytového družstva Fiľakovo o určenie, že je vlastníkom kotolne - nebytového priestoru zamietnutá s tým, že keďže sa nejedná o nebytový priestor, môže sa jednať jedine o priestor spoločný a tento priestor teda je v podielovom vlastníctve jednotlivých vlastníkov bytov, ktorí právo vymáhať pohľadávku titulom bezdôvodného obohatenia na žalovaného postúpili. K otázke vlastníctva predmetnej kotolne súd prvej inštancie poukázal na body 9-12 rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/815/2015 s tým, že z názoru odvolacieho súdu síce vyplýva, že otázka vlastníckeho práva vyriešená nebola, avšak je možné konštatovať, že k prevodu spoluvlastníckych podielov na spoločných priestoroch, ak teda kotolňu nie je možné považovať za nebytový priestor, nedošlo. Z uvedeného dôvodu preto výkladom a contrario, ak žaloba žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nebytovému priestoru bola zamietnutá, podľa súdu prvej inštancie nie je možné automaticky vyvodiť, že žalovaný, resp. jednotliví vlastníci bytov sú zároveň podieloví spoluvlastníci predmetnej kotolne. Z uvedeného bolo možné konštatovať, že ak jednotliví vlastníci združení v Spoločenstve vlastníkov bytov Fiľakovo nie sú vlastníkami predmetnej kotolne, pretože spoluvlastnícke podiely na nich zákonným spôsobom neprešli, tak potom nemohlo vzniknúť ani právo z bezdôvodného obohatenia titulom užívania kotolne, ktorá nie je v ich vlastníctve a toto právo ani nemohli na žalovaného postúpiť.

9. Podľa súdu prvej inštancie určité pochybnosti o vlastníckom práve žalovaného boli vyjadrené aj vo vyjadrení právnej zástupkyne žalovaného, ktorá na pojednávaní 28.05.2020 uviedla: „Ak sa teda nejedná o nebytový priestor, vychádza nám z toho, že sa jedná o spoločný priestor, a teda jednotliví vlastníci bytov by mali byť aj spoluvlastníkmi týchto spoločných priestorov, mali právo na odkúpenie spoluvlastníckeho podielu, k čomu však nedošlo.“ a na pojednávaní dňa 09.03.2020 uviedla: „Mohli by sme polemizovať kto je skutočným vlastníkom tohto priestoru a komu by eventuálne vzniklo právo na odkúpenie spoluvlastníckeho podielu na tejto kotolni, keď fakticky kotolňa vykurovala tri bytové domy, ale v súčasnosti je už nefunkčná, každý z týchto domov má vlastné vykurovanie, ale to podľa môjho názoru nie je otázka relevantná.“. Podľa názoru súdu prvej inštancie je relevantnou otázkou kto je vlastníkom predmetnej kotolne za stavu, keď spoluvlastnícke právo nebolo na jednotlivých vlastníkov - bývalých členov bytového družstva prevedené a ak spoluvlastnícke právo nebolo prevedené, nemohli toto vlastníci bytov ani nadobudnúť, následne preto nemohli uplatniť práva vyplývajúce z ich neexistujúceho vlastníckeho práva a postúpiť pohľadávku titulom užívania veci, o ktorej síce tvrdia, že je v ich vlastníctve, ale v skutočnosti k prevodu spoluvlastníckeho podielu nedošlo.

10. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie kompenzačné námietky žalovaného neakceptoval a s poukazom na nespornosť žalobcom uplatneného práva, keďže žalovaný voči istine ani uplatnenému úroku nenamietal, žalobe vyhovel a pretože žalobca bol v konaní úspešný, súd prvej inštancie mu priznal aj právo na náhradu trov konania od žalovaného v celosti.

11. V zákonom stanovenej lehote podal žalovaný proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu

žalobcu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, prípadne aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Žalovaný v odvolaní nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nemal preukázané, že žalovaný vyzval žalobcu na úhradu sumy 11.449,77 Eur. Žalovaný poukázal na to, že žiadal o pripojenie spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 13Cb/99/2011, z ktorého vyplýva, že žalovaný žiadal v uvedenom konaní žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 11.449,77. Z prednesu právnej zástupkyne žalovaného na pojednávaní dňa 07.06.2012 v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011 vyplýva, že žalovaný mal za to, že duplicitnou úhradou faktúr došlo na strane žalobcu k bezdôvodnému obohateniu. Zároveň na tomto pojednávaní vznesla právna zástupkyňa žalovaného protinávrh, ktorým uplatnila nárok žalovaného na zaplatenie sumy 21.617,95 Eur, pričom uviedla, že listom zo dňa 26.05.2011 bol žalobca vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia a toto tvrdenie nijak právny zástupca žalobcu nerozporoval, teda s ním súhlasil. Žalovaný má za to, že vznesenie protinávrhu na zaplatenie sumy 21.617,95 Eur na pojednávaní dňa 07.06.2012 v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011 je možné považovať za výzvu na zaplatenie tejto pohľadávky, ktorú následne bližšie špecifikovala právna zástupkyňa žalovaného v podaní súdu zo dňa 20.07.2012 v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011, v ktorom uviedla, že žalovaný eviduje voči žalobcovi pohľadávku celkom vo výške 21.691,36 Eur, z toho výška bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu 11.449,77 Eur. Uvedeným písomným podaním síce právna zástupkyňa žalovaného zároveň upustila od vzneseného protinávrhu, nakoľko svoju pohľadávku mienil vysporiadať žalovaný so žalobcom ďalším zápočtom vzájomných pohľadávok, to však nič nemení na skutočnosti, že z prednesov strán sporu a ich písomných podaní v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011 nepochybne vyplýva, že na zaplatenie uvedenej pohľadávky bol žalobca žalovaným vyzvaný.

13. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne interpretoval obsah podaného odporu zo dňa 22.09.2011 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13Rob/220/2011-24 zo dňa 22.08.2011, keď konštatoval, že pohľadávka žalobcu vo výške 8.709,25 Eur zanikla vznesením kompenzačnej námietky v tomto odpore. Návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 25.7.2011 si uplatnil žalobca voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 7.918,32 Eur. Podaním zo dňa 13.02.2012 vzal žalobca čiastočne návrh späť čo do žalovanej istiny a uviedol, že žalovaný celú istinu uhradil a žaloval len dlžné úroky z omeškania vo výške 294,09 Eur. Zároveň je potrebné uviesť, že z obsahu zápočtu zo dňa 06.09.2011 vyplýva, že jeho predmetom boli práve aj pohľadávky z uplatnených faktúr, a teda po ich zániku ešte stále zostala žalovanému voči žalobcovi pohľadávka vo výške 8.709,25 Eur, ktorá teda nemohla zaniknúť vznesením kompenzačnej námietky v konaní sp. zn. 13Rob/220/2011, keďže pohľadávky, ktoré boli predmetom tohto konania bezpochyby zanikli skôr ako bola uvedená kompenzačná námietka vznesená.

14. K argumentácii súdu prvej inštancie vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu za užívanie priestorov kotolne žalovaný s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/815/2015 zo dňa 20.11.2019 konštatoval, že súd prvej inštancie opomenul skutočnosť, že v konaní sp. zn. 8C/23/2019 bolo úlohou súdu vysporiadať sa so žalobným návrhom žalobcu, ktorý tvrdil, že je vlastníkom kotolne, a to z dôvodu, že táto vykuruje viac bytových domov. Predmetom právneho posúdenia v konaní sp. zn. 8C/23/2009 nebolo určenie vlastníckeho práva k spornej kotolni vo všeobecnosti, ale len určenie, či vlastníkom kotolne je žalobca a súdy obidvoch stupňov usúdili, že žalobca vlastníkom uvedenej kotolne nie je, nakoľko táto nie je nebytovým priestorom v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 182/1993 Zb.. Podľa žalovaného súd prvej inštancie sa nijak nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, že priestory spornej kotolne sú spoločnými zariadeniami domu v zmysle § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb.. Súd prvej inštancie opomenul fakt, že v konaní sp. zn. 8C/23/2009 súdy obidvoch stupňov vychádzali z predpokladu, že sporná kotolňa vykuruje viac bytových domov a otázku určenia vlastníckeho práva k tomuto priestoru riešili výlučne s ohľadom na tento fakt, ktorý bol však skutočnosťou v čase podania žaloby, teda v roku 2009. Žalovaný však uviedol pred súdom prvej inštancie, že situácia vo vzťahu k spornej kotolni sa časom postupne úplne zmenila a v súčasnosti je skutkový stav taký, že priestory pôvodnej kotolne sú už niekoľko rokov prázdne, technologické zariadenie bolo žalobcom odstránené a priestory boli vypratane, nakoľko všetky bytové domy, ktoré pôvodne uvedená kotolňa vykurovala majú dnes už vlastné vykurovanie. Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu je potom potrebné konštatovať, že uvedené priestory je potrebné považovať za spoločné zariadenia domu v zmysle § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., a potom sú jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome oprávnení požadovať za užívanie týchto priestorov aj primeranú odplatu.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie po skutkovom a právnom posúdení veci ako správne v celom rozsahu potvrdil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 100%.

16. Podľa žalobcu žalovaný neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním, že žalobcu na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 11.449,77 Eur titulom duplicitných platieb vyzval. Žalovaný na pojednávaní dňa 28.05.2020 substancoval svoje skutkové tvrdenie o tom, že žalobcu vyzval na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 11.449,77 Eur tak, že táto výzva mala byť uskutočnená písomným podaním žalovaného zo dňa 20.07.2012 v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13Cb/99/2011, pričom žalovaný na preukázanie tohto svojho konkrétneho tvrdenia žiadal pripojiť súdny spis sp. zn. 13Cb/99/2011. Podľa žalobcu však podanie žalovaného zo dňa 20.07.2012 žiadny hmotno-právny úkon, ktorý by bolo možné považovať za výzvu žalobcu na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 11.449,77 Eur neobsahovalo. Žalobca zdôraznil, že aby podanie v civilnom procese bolo možné považovať za hmotno-právny úkon výzvy na zaplatenie dlžnej sumy je nutné, aby obsahovalo prejav vôle žalovaného smerujúci k tomu, že žalovaný žiada zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia. Z podania je však zrejmé, že žalovaný len uviedol, že eviduje voči žalobcovi pohľadávku z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 11.449,77 Eur, avšak sám žalovaný v podaní uvádza, že si túto pohľadávku voči žalobcovi v predmetnom konaní neuplatňuje.

17. Žalobca tiež zdôraznil, že Civilný sporový poriadok je postavený na zásade formálnej pravdy, a keďže podanie žalovaného nie je možné považovať za hmotno-právny úkon výzvy na zaplatenie dlžnej sumy, nie je možné prihliadať na dodatočné tvrdenia žalovaného v odvolaní, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy mala byť obsiahnutá v prednese žalovaného na pojednávaní, ktoré sa konalo v inom súdnom konaní na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13Cb/99/2011. Pokiaľ žalovaný uviedol, že výzva na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia z titulu duplicitnej úhrady faktúr mala byť vykonaná predmetným podaním, súd prvej inštancie bol oprávnený túto skutočnosť zisťovať výlučne z podania ako dôkazu, ktorý označil žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia a nebol oprávnený sám vyhľadávať dôkazy v celom súdnom spise sp. zn. 13Cb/99/2011 a nahradiť tak procesnú aktivitu žalovaného. Zároveň však žalobca poukázal na skutočnosť, že výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu duplicitných platieb nebola obsiahnutá ani v prednese právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní dňa 07.06.2012 v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13Cb/99/2011. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že si ešte len uplatní samostatným návrhom zaplatenie sumy 11.449,77 Eur, k čomu však nedošlo.

18. K poukazu žalovaného v odvolaní na jeho prednes v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13Cb/99/2011 s tým, že žalobcu vyzval na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia písomnou výzvou zo dňa 26.05.2011, pričom žalobca túto skutočnosť v predmetnom konaní nepoprel, podľa žalobcu je potrebné zdôrazniť, že ide o iné konanie, ktoré sa navyše riadilo v tom čase platnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Žalobca v tomto konaní jednoznačne poprel doručenie akejkoľvek výzvy na zaplatenie dlžnej sumy zo strany žalovaného. Preto, ak žalovaný tvrdil, že žalobcovi doručoval výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, zaťažovalo ho v tomto smere aj dôkazné bremeno, ktoré však neunesol, keď žiadnu výzvu nedoložil a nepreukázal tak svoje skutkové tvrdenie.

19. K tvrdeniu žalovaného, že nie je správny záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka žalovaného voči žalobcovi vo výške 8.709,25 Eur zanikla vznesením kompenzačnej námietky v odpore proti platobnému rozkazu sp. zn. 13Rob/220/2011 žalobca zdôraznil, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol kompenzačnú námietku žalovaného z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 9.316,47 Eur z titulu platieb SPP za odobratý plyn aj z dôvodu neurčitosti započítacieho prejavu žalovaného. Podľa žalobcu zo započítacieho prejavu žalovaného z vymedzenia pohľadávky nemožno zistiť, za aké obdobie malo k neoprávnenému odberu plynu dochádzať, v akej výške mala byť celková pohľadávka a pohľadávku preto nie je možné nezameniteľne identifikovať. Žalovaný v odpore uviedol, že malo ísť o pohľadávku z dôvodu, že žalovaný v roku 2010 nakupoval plyn priamo od SPP, za ktorý zaplatil sumu vo výške 107.113,15 Eur a ktorý mal využiť žalobca. Pokiaľ však žalovaný platil SPP za plyn, bezdôvodné obohatenie vzniklo samostatne pri každej jednotlivéj platbe žalovaného, ktorú vykonal, a preto bolo potrebné (aj s ohľadom na skutočnosť, že väčšia časť tejto pohľadávky zanikla započítaním v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 13Cb/99/2011) presne špecifikovať, ktorá z týchto platieb mala byť započítaná voči pohľadávke žalobcu. Pokiaľ toto vymedzenie v započítacom

prejave absentuje, je jednostranný započítací prejav žalovaného v tejto časti neurčitý, a preto absolútne neplatný.

20. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dal v rozhodnutí žalovanému jasnú odpoveď, prečo kotolňu nie je možné považovať za spoločné zariadenie bytového domu. Keďže jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov nie sú podielovými spoluvlastníkmi kotolne, neboli ani subjektom, ktorému vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré by mohli previesť na žalovaného.

21. Dňa 08.09.2020 súd prvej inštancie doručoval žalovanému vyjadrenie žalobcu k odvolaniu s tým, aby sa ku nemu v lehote 10 dní od doručenia písomne vyjadril (§ 374 ods. 1 CSP). Pretože žalovaný mal v tomto civilnom sporovom konaní zástupcu so splnomocnením na celé konanie, ktorý mal elektronickú schránku aktivovanú na doručovanie, súd prvej inštancie písomnosti doručoval len zástupcovi žalovaného, a to do jeho elektronickej schránky (§ 105 ods. 1 a § 110 ods. 1 CSP). Písomnosti boli právnomu zástupcovi žalovaného doručené dňa 14.09.2020, čo preukazuje elektronická doručka. Žalovaný sa k veci nevyjadril.

22. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací bol pri rozhodovaní o odvolaní viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem, na prejednanie odvolania odvolací súd pojednávanie nenariadil (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 10.03.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 1, 3 CSP).

23. Odvolací súd dokazovanie nezopakoval a nedoplnil, preto bol podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

24. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca ako dodávateľ uzatvoril so žalovaným ako odberateľom dňa 23.12.2011 Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 01/2012 a dňa 21.12.2010 Zmluvu o dodávke a odbere tepla č. 01/2011 v znení Dodatku č. 1 zo dňa 30.01.2012, a to podľa § 19 zákona č. 657/2004 Z. z. v platnom znení a § 269 až 275 Obchodného zákonníka, v spojení s §§ 43 až 51 Občianskeho zákonníka a zákonom č. 182/1993 Z. z. a 276/2001 Z. z. v ich platnom znení.

25. Žalobca fakturoval žalovanému cenu za dodávku tepla a teplej úžitkovej vody faktúrou č. 1201087 splatnou dňa 15.02.2012 za mesiac január 2012 v sume 11.774,72 Eur, faktúrou č. 1202245 splatnou dňa 29.02.2012 za mesiac február 2012 v sume 7.626,78 Eur, faktúrou č. 1111604 splatnou dňa 15.12.2011 za mesiac november 2011 v sume 7.610,90 Eur a faktúrou č. 1111624 splatnou dňa 15.01.2012 za mesiac december 2011 v sume 12.520,44 Eur. Faktúrou č. 1111608 splatnou dňa 15.12.2011 žalobca dofakturoval žalovanému cenu tepla na základe zistených väd meračov tepla za obdobie apríl 2011 - október 2011 v sume 2.167,85 Eur.

26. Dňa 16.06.2014 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovaného, v ktorom uviedol, že predkladá zápočet vzájomných pohľadávok, ktorý bol zaslaný žalobcovi. Jednalo sa o úkon zo dňa 16.06.2014 označený ako Započítanie vzájomných pohľadávok, v ktorom uviedol, že má podľa svojej evidencie voči žalobcovi ku dnešnému dňu pohľadávku vo výške 20.766,24 Eur s príslušenstvom, a to z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalobcu odobratím plynu od žalovaného bez zmluvného základu a bez následnej úhrady ceny za odobratý plyn (ku dnešnému dňu ešte v sume 9.316,47 Eur) a prijatím platieb na úhradu faktúr č. 1103260 v sume 2.000,- Eur, č. 1104278 v sume 4.087,72 Eur, č. 1105292 v sume 2.315,82 Eur, č. 1106319 v sume 1.514,75 Eur a č. 1107406 v sume 1.531,48 Eur (spolu v sume 11.449,77 Eur), v čase kedy už uvedené pohľadávky boli zaniknuté z dôvodu ich zániku zápočtom zo dňa 06.09.2012 podľa prehľadu platieb priloženého v prílohe tohto zápočtu. Žalobca má voči žalovanému ku dnešnému dňu ešte pohľadávku vo výške 34.501,64 Eur z titulu nezaplatených faktúr č. 1111608, č. 11112624, č. 1203289, č. 1201087 a č. 1202245. V súlade s § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka žalovaný jednostranne započítava svoje vyššie uvedené vzájomné pohľadávky vo výške, v akej sa kryjú. Prílohou predmetného úkonu bol aj Celkový prehľad platieb.

27. Dňa 18.11.2014 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovaného, v ktorom uviedol, že predkladá zápočet vzájomných pohľadávok, ktorý bol zaslaný žalobcovi. Jednalo sa o úkon zo dňa 12.11.2014 označený ako Vyčíslenie sumy bezdôvodného obohatenia a započítanie vzájomných pohľadávok, ktorým sa žalovaný obrátil na žalobcu vo veci vydania bezdôvodného obohatenia,

ku ktorému na strane žalobcu dochádza bezodplatným užívaním nebytových priestorov v suteréne bytového domu č.s. 764, konkrétne kotolne, ktoré užíva žalobca bez platnej zmluvy o nájme a bez platby primeraného nájomného, pričom ide o spoločné priestory v bytovom dome č.s. 764 a ako také sú teda spoluvlastníctvom všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom dome. Vychádzajúc z primeranej ceny za prenájom 1,30 Eur/m2/mesačne pri ploche 383,25 m2 za 2 roky spätne ide o sumu 11.957,52 Eur. Na schôdzi spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov konanej dňa 26.10.2014 sa jednotliví vlastníci bytov dohodli, že celú svoju pohľadávku vzniknutú voči žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia za obdobie od 26.10.2012 do 26.10.2014 vo výške 11.957,52 Eur postupujú na žalovaného a tiež ho splnomocnili, aby túto pohľadávku od žalobcu vymáhal. Na základe uvedených skutočností si týmto žalovaný uplatňuje voči žalobcovi svoj nárok na vydanie sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 13.957,52 Eur. Po poslednom započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 16.06.2014 eviduje žalovaný svoj dlh voči žalobcovi vo výške 13.735,40 Eur. V súlade s § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka jednostranne započítava vyššie uvedené vzájomné pohľadávky vo výške, v akej sa kryjú. Prílohou podania bola aj Fotokópia zápisnice zo schôdze spoločenstva vlastníkov bytov. 28. Dňa 21.04.2015 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalovaného, v ktorom uviedol, že predkladá zápočet vzájomných pohľadávok, ktorý bol zaslaný žalobcovi. Jednalo sa o úkon zo dňa 21.04.2015 označený ako Vyčíslenie sumy bezdôvodného obohatenia a započítanie vzájomných pohľadávok časť II., v ktorom žalovaný určil výšku bezdôvodného obohatenia za užívania kotolne za obdobie od 27.10.2014 do 27.03.2015 v sume 2.491,15 Eur, ktorú jednostranne započítal s tým, že po poslednom započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 12.11.2014 eviduje svoj dlh voči žalobcovi vo výške 1.777,88 Eur.

29. Okresný súd Lučenec rozsudkom č.k. 8C/23/2009-648 zo dňa 15.05.2015, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 13Co/815/2015-936 zo dňa 20.11.2019, v právnej veci navrhovateľa Stavebné bytové družstvo Filakovo proti jednotlivým vlastníkom bytov ako odporcom, rozhodol, že návrh navrhovateľa na určenie, že je vlastníkom kotolne - nebytového priestoru nachádzajúceho sa v suteréne vchodu č. 24 v nehnuteľnosti evidovanej v LV č. XXXX pre k.ú. E., Obec Filakovo, na Okresnom úrade Lučenec, katastrálny odbor ako bytový dom súp. č. 764 stojaci na parc. č. 11820, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 1361 m2, ktorý pozostáva z I. rezerva, bývalá uhoľňa vo výmere 145,5 m2, II. dielňa opravárenská vo výmere 19 m2, III. predsieň vo výmere 17,50 m2, IV. miestnosť pre rozvádzač vo výmere 16 m2, V. miestnosť pre reguláciu plynu vo výmere 11 m2, VI. strojovňa vo výmere 104,85 m2, VII. plynová kotolňa vo výmere 60,60 m2, VIII. miestnosť pre obsluhu + WC vo výmere 8,80 m2, spolu výmera nebytového priestoru 383,25 m2 (primárny petit), resp. eventuálny petit v prípade, že sa primárny petit ukáže ako neodôvodnený a lebo neopodstatnený návrh, aby vyhlásil rozsudok, ktorým nahradí prejav vôle odporcov tak, že odporcovia uzatvárajú s navrhovateľom dohodu o zmene podielov účastníkov dohody na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu v dôsledku zápisu nebytových priestorov, ktoré sú vlastníctvom navrhovateľa do listu vlastníctva č. XXXX vedeného Okresným úradom Lučenec, katastrálnym odborom, Okres: Lučenec, Obec: Filakovo, Kat. úz. E. v bytom dome na adrese K. slobody súp. č. XXX, orientačné číslo XX, stojacom na parc. č. 11820, a to s textom dohody ako bola uvedená v podaní navrhovateľa zo dňa 16.02.2009 - jeho opravenom znení, ktoré bolo súdu doručené dňa 04.03.2009 (eventuálny petit), zamietla.

30. Podľa § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

31. Odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní a dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď žalobe vyhovel, pričom odvolací súd v konaní na súde prvej inštancie nezistil ani vady procesných podmienok.

32. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa ďalšie dôvody.

33. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu titulom úhrady ceny za dodávky tepla a teplej úžitkovej vody, keď uplatnené právo žalobcu čo do právneho dôvodu a výšky sporným nebolo a žalovaným vznesené kompenzačné námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

Žalovaný v konaní na súde prvej inštancie vzniesol kompenzačnú námietku v sume 11.449,77 Eur titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého duplicitnou úhradou pohľadávok žalobcu, ktoré zanikli predchádzajúcim zápočtom a súd prvej inštancie dospel k záveru, že pohľadávka žalovaného v sume 11.449,77 nie je spôsobilá na započítanie, pretože nenastala jej splatnosť.

34. Žalovaný v odvolaní namietal, že žiadal o pripojenie spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 13Cb/99/2011, v ktorom konaní sa rozhodovalo o pohľadávkach žalobcu voči žalovanému z rokov 2010 a 2011 a z prednesov strán sporu a ich písomných podaní v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011 nepochybne vyplýva, že na zaplatenie tejto pohľadávky bol žalobca žalovaným vyzvaný.

35. K základným procesným povinnostiam strán v civilnom sporovom konaní patrí povinnosť označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a povinnosť podprieť svoje tvrdenia dôkazmi tak, ako to upravuje čl. 8 CSP. Splnenie dôkaznej povinnosti znamená, že strana označí konkrétne dôkazy na preukázanie svojich konkrétnych tvrdení a pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

36. Na pojednávaní konanom dňa 28.05.2020 právna zástupkyňa žalovaného žiadala o pripojenie spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 13Cb/99/2011 s tým, že poukázala na podanie žalovaného zo dňa 20.07.2012, urobené v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011, z ktorého malo byť zrejmé, že žalovaný listom zo dňa 26.05.2011 vyzval žalobcu aj na uhradenie sumy bezdôvodného obohatenia. Keďže žalovaný bol stranou v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 13Cb/99/2011, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, aká prekážka žalovanému bránila, aby si dal vyhotoviť kópiu predmetného podania a predložil ju v posudzovanej veci ako dôkaz. Hoci žalovaný postupoval nie štandardne v súlade s Civilným sporovým poriadkom, súd prvej inštancie jeho návrhu vyhovel, spis sp. zn. 13Cb/99/2011 pripojil a v ods. 24 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že z podania žalovaného zo dňa 20.07.2012 zistil, že žalovaný v ňom uvádza, že úhradou sumy 107.113,15 Eur v prospech SPP za plyn odobratý v roku 2010 vznikla žalovanému voči žalobcovi pohľadávka v uvedenej výške. Z tejto sumy zaplatil žalobca žalovanému sumu 31.055,- Eur, teda zostatok predstavuje sumu 76.058,15 Eur. Z uvedenej sumy je potrebné odpočítať pohľadávky žalobcu voči žalovanému zaplatené zápočtami zo dňa 26.05.2011 a 06.09.2011 v celkovej výške 65.816,46 Eur. Po ich odpočítaní predstavuje pohľadávka žalovaného voči žalobcovi z titulu úhrady ceny plynu za rok 2010 sumu 10.241,59 Eur. Prijatím platieb na faktúry č. 1104278, č. 1105292, č. 110319, č. 1107406 a čiastočnej platby v sume 2.000,- Eur na faktúru č. 1103260 vzniklo na strane žalobcu bezdôvodné obohatenie vo výške 11.449,77 Eur, spolu teda pohľadávka žalovaného voči žalobcovi predstavuje 21.691,36 Eur. Následne v ods. 65 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný síce v podaní zo dňa 20.07.2012 obsahovo poukazuje na písomnú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 26.05.2011, avšak žiadna takáto výzva súdu doručená nebola a dôkazné bremeno na preukázanie takejto výzvy zaťažovalo žalovaného.

37. Skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť a preukázať žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/2/2016 zo dňa 11.04.2017). V posudzovanej veci súd prvej inštancie správne ustálil, že bolo na žalovanom, aby preukázal, že nastal čas splnenia záväzku žalobcu vydať žalovanému bezdôvodné obohatenie, t.j. aby preukázal, že žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzval a kedy sa tak stalo. Ak žalovaný mal za to, že sa tak stalo výzvou zo dňa 26.05.2011, mal žalovaný túto výzvu predložiť a tým by splnil nielen svoju povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť. Žalovaný však v konaní na súde prvej inštancie výzvu zo dňa 26.05.2011 nepredložil. Za výzvu na plnenie nie je možné považovať ani podanie žalovaného zo dňa 20.07.2012 urobené v konaní sp. zn. 13Cb/99/2011. Žalovaný síce v predmetnom podaní zo dňa 20.07.2012 konštatoval pohľadávky, ktoré proti žalobcovi mal mať, vrátane pohľadávky v sume 11.449,77 Eur za duplicitné platby, zhodne so žalobcom však aj odvolací súd uvádza, že v podaní zo dňa 20.07.2012 absentuje prejav vôle žalovaného smerujúci k výzve žalobcu na zaplatenie sumy 11.449,77 Eur a sumu 11.449,77 Eur si žalovaný v podaní zo dňa 20.07.2012 prípadne neuplatnil ani ako protinávrh. Súd prvej inštancie preto dospel k správne záveru, že dôkazné bremeno o splatnosti pohľadávky v sume 11.449,77 Eur žalovaný neunesol, keďže nepreukázal, že žalobcu na zaplatenie sumy 11.449,77 Eur vyzval.

38. Pokiaľ žalovaný v odvolaní konštatoval, že vo veci sp. zn. 13Cb/99/2011 na pojednávaní dňa 07.06.2012 vzniesla právna zástupkyňa žalovaného protinávrh, ktorým uplatnila nárok žalovaného na

zaplatenie sumy 21.617,95 Eur a pritom uviedla, že listom zo dňa 26.05.2011 bol žalobca vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia a toto tvrdenie právnej zástupkyne žalovaného nijak právny zástupca žalobcu nerozporoval, teda s ním súhlasil, odvolací súd zdôrazňuje, že podľa čl. 11 ods. 4 CSP súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom. Ak aj žalobca v inom súdnom konaní, ktoré malo iný predmet konania a navyše bolo vedené za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, nepoprel tvrdenie žalovaného, že listom zo dňa 26.05.2011 bol žalobca vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie je možné túto situáciu vyhodnotiť tak, že v posudzovanej veci by mal súd toto tvrdenie žalovaného považovať za nesporné. Nejde totiž o skutočnosť, ktorá vyšla najavo, resp. nastala v posudzovanej veci a nejde ani o skutočnosť ustanovenú zákonom. Rovnako nejde ani o skutočnosť všeobecne známu a nič na tomto závere nemení ani to, že konanie sp. zn. 13Cb/99/2011 bolo vedené na tom istom súde prvej inštancie a prípadne aj rozhodované tým istým zákonným sudcom. V posudzovanej veci žalobca v konaní na súde prvej inštancie popieral skutkové tvrdenie žalovaného, že bol vyzvaný na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 11.449,77 Eur, preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak na toto skutkové tvrdenie od žalovaného vyžadoval aj splnenie dôkaznej povinnosti.

39. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že za výzvu na zaplatenie pohľadávky v sume 11.449,77 Eur, je možné považovať vznesenie protinávrhu na zaplatenie sumy 21.617,95 Eur na pojednávaní dňa 07.06.2012 vo veci sp. zn. 13Cb/99/2011, odvolací súd uvádza, že koncepcia odvolacieho konania v civilnom sporovom konaní vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie je obmedzený. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok uvedených v § 366 CSP.

40. Žalovaný v konaní na súde prvej inštancie nikdy neuviedol tvrdenie, že výzvu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 11.449,77 Eur urobil na pojednávaní dňa 07.06.2012 vo veci sp. zn. 13Cb/99/2011, ale toto tvrdenie uviedol až v odvolaní. Tento prostriedok procesnej obrany sa netýka procesných podmienok konania, ani výlučenia sudcu a nemá ním byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Taktiež nejde o prostriedok procesnej obrany, ktorý žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd preto dospel k záveru, že ide o novotu, ktorú podľa § 366 CSP nemožno v odvolaní použiť.

41. Odvolací súd poukazuje aj na to, že žalovaný v konaní na súde prvej inštancie navrhol pripojenie spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 13Cb/99/2011 a vyslovene pritom odkázal len na podanie zo dňa 20.07.2012 a v ňom konštatovanú výzvu na plnenie zo dňa 26.05.2011. Nebolo preto povinnosťou, dokonca ani právom súdu prvej inštancie zo súdneho spisu sp. zn. 13Cb/99/2011 zisťovať a vyhodnocovať aj iné skutočnosti. Civilné sporové konanie sa totiž dôsledne riadi zásadou formálnej pravdy, a preto súd je v konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a vo veci koná a rozhoduje len v rozsahu tvrdení, ktoré sama strana v prebiehajúcom konaní uvedie a dokazovanie vykonáva len na preukázanie toho, čo strana tvrdí a nie na zisťovanie toho, čo strana ani len netvrdí.

42. Žalovaný v konaní na súde prvej inštancie vzniesol aj kompenzačnú námietku v sume 9.316,47 Eur titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého odobratím plynu od žalovaného bez zmluvného základu a bez následnej úhrady ceny za odobratý plyn a súd prvej inštancie dospel k záveru, že v rozsahu špecifikácie započítateľnej pohľadávky žalovaného v sume 9.316,47 Eur započítací prejav zo dňa 16.06.2014 nie je dostatočne určitý a tiež konštatoval, že pohľadávka žalovaného v sume 8.709,25 Eur zanikla v zmysle kompenzačnej námietky v odpore žalovaného proti platobnému rozsahu č. k. 13Rob/220/2011-24 zo dňa 22.09.2011.

43. Započítanie je jedným zo spôsobov zániku vzájomných záväzkov veriteľa a dlžníka v rozsahu, v akom sa kryjú. Započítanie je možné uplatniť aj vo forme započítacej námietky ako obranu v rámci civilného sporového konania. Keďže započítanie spôsobuje zánik uplatneného práva žalobcu, kompenzačná námietka spadá pod hmotnoprávnu námietku v zmysle § 152 CSP, a teda žalovaný musí označiť pohľadávku použitú na započítanie tak, aby právny úkon (započítanie) spĺňal z hľadiska hmotného práva požiadavku určitosti a zrozumiteľnosti (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

44. Žalovaný síce pohľadávku v sume 9.316,47 Eur uplatnil na započítanie podaním zo dňa 16.06.2014, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, to ho však nezbavovalo povinnosti určite a zrozumiteľne označiť pohľadávku použitú na započítanie, pretože aj podľa predchádzajúcej procesnej úpravy kompenzačná námietka spôsobovala zánik pohľadávky podľa hmotného práva. Práve na základe skutočnosti, že v započítacom prejave zo dňa 16.06.2014 žalovaný existenciu pohľadávky vo výške 9.316,47 Eur konštatuje, ale bez bližšej špecifikácie a konkretizácie, súd prvej inštancie dospel k záveru, že existenciu určitej pohľadávky v sume 9.316,47 Eur spôsobilaj na započítanie žalovaný nepreukázal, pričom tento záver súdu prvej inštancie žalovaný odvolacími dôvodmi nenapadol. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len v rozsahu a z dôvodov, ktoré boli odvolateľom uvedené v odvolaní, resp. v zmysle § 365 ods. 3 CSP doplnené do uplynutia lehoty na podanie odvolania, keďže podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný a podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Preto, ak záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka v sume 9.316,47 Eur nespĺňa požiadavku určitosti, žalovaný odvolacími dôvodmi nenapadol, tvrdenie žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval odpor podaný žalovaným proti platobnému rozsahu č. k. 13Rob/220/2011-24 zo dňa 22.09.2011, nemohlo byť spôsobilé zvrátiť rozhodnutie súdu prvej inštancie o kompenzačnej námietke žalovaného v sume 9.316,47 Eur. Ak totiž súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti kompenzačnej námietky v celej sume 9.316,47 Eur z dôvodu neurčitosti, konštatovanie, že časť tejto pohľadávky v sume 8.709,25 Eur mala byť použitá na započítanie v inom súdnom konaní, nebolo potrebné a bolo nadbytočné.

45. Žalovaný v konaní na súde prvej inštancie vzniesol aj kompenzačnú námietku titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého užívaním kotolne bez platnej zmluvy za obdobie od 26.10.2012 do 26.10.2014 vo výške 11.957,52 Eur, za obdobie od 27.10.2014 do 27.03.2015 vo výške 2.491,15 Eur a za obdobie od marca 2015 do marca 2020 vo výške 23.915,04 Eur, ktoré pohľadávky boli žalovanému postúpené jednotlivými vlastníkmi bytov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že spoluvlastnícke právo ku kotolni na jednotlivých vlastníkov bytov prevedené nebolo, a preto nemohli uplatniť práva z neexistujúceho vlastníckeho práva a postúpiť na žalovaného pohľadávku titulom užívania kotolne.

46. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného, že priestory kotolne sú spoločnými zariadeniami domu, opomenul, že súdy riešili otázku vlastníckeho práva kotolne výlučne s ohľadom na fakt, že v tom čase vykurovala viac bytových domov, ale v súčasnosti všetky bytové domy už majú vlastné vykurovania, a preto uvedené priestory je potrebné považovať za spoločné zariadenia domu v zmysle § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z..

47. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o kompenzačnej námietke žalovaného za užívanie kotolne správne vyhodnocoval, kto je subjektom na úkor koho bolo bezdôvodné obohatenie získané, a teda či týmto subjektom je žalovaný, ktorý mal pohľadávku nadobudnúť postúpením od jednotlivých vlastníkov bytov. Súd prvej inštancie pritom vychádzal zo záverov rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/815/2015-936 zo dňa 20.11.2019, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie č.k. 8C/23/2009-648 zo dňa 15.05.2015 o zamietnutí žaloby žalobcu, ktorou sa proti jednotlivým vlastníkom bytov ako žalovaným, za účasti žalovaného ako intervenienta na strane žalovaných, domáhal určenia, že je vlastníkom kotolne - špecifikovaného nebytového priestoru nachádzajúceho sa v suteréne bytového domu na adrese K. E., alternatívne sa domáhal nahradenia prejavu vôle vlastníkov jednotlivých bytov tak, že uzatvárajú so žalobcom dohodu o zmene podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Odvolací súd v konaní sp. zn. 13Co/815/2015 dospel k záveru, že „...keďže predmetnú kotolňu ako kotolňu vykurojúcu viac bytových domov nemožno v zmysle ustanovenia § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. považovať za spoločné zariadenie domu, v dôsledku čoho by sa kotolňa s prevodom bytu stala súčasťou spoluvlastníckych podielov na spoločných zariadenia predmetného bytového domu a postupom podľa ustanovenia § 5 ods. 3 zákona č. 182/1993 Zb., nebola predmetná kotolňa zahrnutá zmluvami o prevode družstevného bytu do vlastníctva nájomcov - jednotlivých členov bytového družstva do ich spoluvlastníckych podielov na kotolni, tak nemožno tvrdiť, že by žalovaní boli podielovými spoluvlastníkmi kotolne (odsek 9 odôvodnenia). Uvedené ale neznamená, že predmetnú kotolňu je automaticky možné (opačným výkladom ustanovenia § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb.) považovať za nebytový priestor v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 citovaného zákona, pretože aj keď je v tomto prípade v zákone č. 182/1993 Zb. určitá medzera, spočívajúca v tom, že v žiadnom konkrétnom ustanovení, obsiahnutom v uvedenom zákone, nie je presne zadefinované aký charakter má kotolňa v prípade, že slúži na vykurovanie viacerých bytových domov, správnu interpretáciu

ostatných ustanovení zákona č. 182/1992 Zb., napr. ustanovenia § 5 ods. 3 tohto zákona, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia síce poukázal, avšak ho dôsledne neinterpretoval, je možné dospieť k záveru, že ak kotolňa slúži na vykurovanie viacerých bytových domov (čo je aj tento prípad), tak je možné na základe dohody uzatvorenej medzi vlastníkom bytového domu a nadobúdateľmi bytov, v zmluve o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcu - člena bytového družstva vymedziť spoluvlastnícky podiel ku kotolni, čo v danom prípade, tak ako v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol súd prvej inštancie, pri uzatváraní zmlúv o prevode vlastníctva družstevného bytu do vlastníctva nájomcov - jednotlivých členov družstva, splnené nebolo. Až následne, potom čo sa v súlade s názorom Úradu geodézie, kartografie a katastra so sídlom v Bratislave, vyjadrenom v jeho stanovisku zo dňa 12.02.2004 stanú na základe zmlúv o zmene spoluvlastníckych podielov jednotliví vlastníci bytov aj spoluvlastníkmi kotolne, možno od nich požadovať, aby ako spoluvlastníci kotolne súhlasili s vyčlenením kotolne z ich spoluvlastníckych podielov a s určením kotolne za nebytový priestor; v opačnom prípade nie je možné od nich ako od nespolvlastníkov kotolne úspešne požadovať, aby sa v prospech žalobcu vzdali svojich spoluvlastníckych podielov na kotolni a to, či už dobrovoľne vo forme dohody so žalobcom alebo autoritatívnym rozhodnutím súdu rozhodujúcim o žalobe o nahradení prejavu ich vôle vzdať sa v prospech žalobcu svojich (neexistujúcich) spoluvlastníckych podielov na kotolni a určením kotolne za nebytový priestor (odsek 10 odôvodnenia). Po prejednaní odvolania žalobcu odvolací súd uvádza, že kotolňa vymedzená žalobcom v primárnom petite žaloby nemôže byť za daných okolností považovaná za nebytový priestor, vo vzťahu ku ktorému sa žalobca domáha určenia vlastníctva..“ (odsek 11 odôvodnenia).

48. Pokiaľ potom súd prvej inštancie v posudzovanej veci vzhľadom na uvedené závery konštatoval, že nie je možné automaticky vyvodiť, že žalovaný, resp. jednotliví vlastníci bytov sú zároveň podieloví spoluvlastníci predmetnej kotolne, pretože spoluvlastnícke podiely na nich zákonným spôsobom neprešli, odvolací súd s takýmto záverom súhlasí. Ak totiž v čase, keď jednotliví vlastníci nadobúdali vlastníctvo bytov, kotolňa neslúžila výlučne tomuto domu, a teda nespĺňala definíciu spoločného zariadenia domu podľa § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., v dôsledku čoho sa prevodom jednotlivých bytov súčasťou spoluvlastníckeho podielu na spoločných zariadeniach domu nestala, t.j. nestala sa spoluvlastníctvom jednotlivým vlastníkom bytov a ak žalovaný nepreukázal, že zmluvy o prevode vlastníctva bytov obsahovali aj vymedzenie spoluvlastníckeho podielu na kotolni tak, ako to umožňovalo ustanovenie § 5 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z., t.j. nepreukázal, že na základe dohody medzi nadobúdateľmi bytov a vlastníkom domu prechádzala zmluvou o prevode vlastníctva bytu do podielového vlastníctva vlastníkov bytov aj predmetná kotolňa, ktorá vykurovala viac domov, len zo skutočnosti, že postupom času sa kotolňa menila a v súčasnosti sú už priestory pôvodnej kotolne prázdne a všetky domy majú vlastné vykurovanie, nie je možné dospieť k záveru, že jednotliví vlastníci bytov právne súladným spôsobom vlastnícky podiel ku kotolni nadobudli. Žalovaný relevantný právny titul, na základe ktorého vlastníci jednotlivých bytov mali nadobudnúť aj spoluvlastnícky podiel ku kotolni, v konaní na súde prvej inštancie ani len netrvdil a zmena stavu a charakteru kotolne plynutím času sama o sebe nemôže byť podkladom pre záver, že vlastníci jednotlivých bytov sa stali aj spoluvlastníkmi kotolne. Pretože žalovaný nepreukázal, že vlastníkom jednotlivých bytov svedčí aj spoluvlastníctvo ku kotolni, nemôžu byť subjektom, na úkor ktorého sa mal žalobca užívaním kotolne bezdôvodne obohatiť.

49. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to tak vo výroku I. vo veci samej, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania, o ktorých súd prvej inštancie rozhodoval podľa pomeru úspechu vo veci.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).